U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zastoupena Mgr. Monikou Hulovou, advokátkou se sídlem Podbrahy 40, Předměřice nad Jizerou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2009, č. j. 48 Az 92/2008 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Moniky Hulové **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 13. 5. 2009, č. j. 48 Az 92/2008 - 37, zastavil řízení o žalobě podané žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 10. 2008, č. j. OAM-489/LE–BE03-BE07-2008, kterým byla podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud své usnesení odůvodnil tím, že se soudu nepodařilo zjistit pobyt stěžovatelky.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) d) a e) s. ř. s., kterou se domáhala zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti uvedla, že nebyla neznámého pobytu a poukázala na pochybení krajského soudu, Správy uprchlických zařízení ministerstva vnitra a ustanovené právní zástupkyně. Uvedla, že od doby propuštění ze zajištění v ZZC Bělá - Jezová byla přihlášena na adrese Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí, s čímž byly všechny příslušné orgány seznámeny. Do tohoto zařízení se pravidelně dostavovala a vyzvedávala si poštu. Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra navíc znala adresu, na které se zdržovala. Usnesení krajského soudu bylo stěžovatelce předáno pracovnicemi Správy uprchlických zařízení až dne

17. 7. 2009, kterým bylo zasláno faxem z Krajského soudu v Praze 29. 6. 2009. V té době byla stěžovatelka zajištěna v ZZC Bělá - Jezová, nicméně byla hospitalizovaná v nemocnici mimo toto zařízení. Proto navrhla, aby napadené usnesení bylo zrušeno.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat tím, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v tomto případě může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 první věty s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Krajský soud v Praze ustanovil stěžovatelce pro řízení o žalobě usnesením ze dne 26. 1. 2009, č. j. 48 Az 92/2008 – 20, zástupkyní advokátku Mgr. Moniku Hulovou. Protože zástupkyni stěžovatelky bylo napadené usnesení doručeno v pátek 22. 5. 2009, byl posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti pátek 5. 6. 2009. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala kasační stížnost k poštovní přepravě až dne 21. 7. 2009, stalo se tak po uplynutí lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s.).

Stěžovatelkou v kasační stížnosti namítané pochybení týkající se komunikace s ustanovenou zástupkyní, stejně jako poskytování vzájemné součinnosti obou stran má zcela jistě podstatný vliv na úkony advokátky učiněné v zájmu klientky. Tyto okolnosti jsou ovšem vnitřní záležitostí vztahu advokátky a stěžovatelky a nepřísluší je řešit Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla žádných výhrad proti ustanovení této právní zástupkyně ani pro řízení o žalobě, ani pro následné řízení o kasační stížnosti přesto, že v kasační stížnosti tvrdila obecně, že došlo ze strany této advokátky k pochybení. Vzhledem k tomu, že v době vydání napadeného usnesení byla stěžovatelka zastoupena Mgr. Hulovou a toto usnesení bylo její právní zástupkyni řádně doručeno, lhůtu k podání kasační stížnosti je nutno podle ust. § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. počítat od data doručení právní zástupkyni. Skutečnost, že se stěžovatelka seznámila s usnesením krajského soudu podle svého tvrzení až 17. 7. 2009, je zcela nerozhodná, neboť lhůtu pro podání kasační stížnosti nutno počítat ode dne účinného doručení stěžovatelce, kterým je v daném případě den doručení její advokátce.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky odmítl jako opožděně podanou (§ 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o us. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (převzetí, příprava a první právní porada) ve výši 2100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 456 Kč. Celková částka odměny tedy činí 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu